

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoPr/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917206114
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5917206114.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v spore žalobkyne: JUDr. A. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XXXX/XX, XXX XX A., zastúpenej JUDr. Zuzanou Hudzíkovicou, advokátkou so sídlom Antona Bernoláka 27, 010 01 Žilina, IČO: 36 655 127, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, obchodnou spoločnosťou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 5Cpr/19/2017-108 zo dňa 12. marca 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 5Cpr/19/2017-108 zo dňa 12.03.2019 vo výroku I. mení nasledovne:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 3.111,71 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne: zo sumy 1.347,77 eur od 12.01.2015 do zaplataenia a zo sumy 1.347,77 eur od 12.02.2015 do zaplataenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.

II. Žalovaný má proti žalobkyni právo na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania, v rozsahu 59,40 %.

III. Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 5Cpr/19/2017-108 zo dňa 12.03.2019 vo výroku II. zostáva nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Ružomberok (ďalej súd prvej inštancie) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy za december 2014 v sume 1.805,- eur brutto spolu s 5,05 % úrokom z omeškania zo sumy 1.347,77 eur netto od 12.01.2015 do zaplataenia, za január 2015 v sume 1.805,- eur brutto spolu s 5,05 % úrokom z omeškania zo sumy 1.347,77 eur netto od 12.02.2015 do zaplataenia, za február 2015 v sume 1.805,- eur brutto spolu s 5,05 % úrokom z omeškania zo sumy 1.347,77 eur netto od 12.03.2015 do zaplataenia, za marec 2015 v sume 1.805,- eur brutto spolu s 5,05 % úrokom z omeškania zo sumy 1.347,77 eur netto od 12.04.2015 do zaplataenia, za apríl 2015 v sume 1.805,- eur brutto spolu s 5,05 % úrokom z omeškania zo sumy 1.347,77 eur netto od 12.05.2015 do zaplataenia, za máj 2015 v sume 1.805,- eur brutto spolu s 5,05 % úrokom z omeškania zo sumy 1.347,77 eur netto od 12.06.2015 do zaplataenia, za jún 2015 v sume 1.805,- eur brutto spolu s 5,05 % úrokom z omeškania zo sumy 1.347,77 eur netto od 12.07.2015 do zaplataenia, za júl 2015 v sume 1.805,- eur brutto spolu s 5,05 % úrokom z omeškania zo sumy 1.347,77 eur netto od 12.08.2015 do zaplataenia, za august 2015 v sume 1.805,- eur brutto spolu s 5,05 % úrokom z omeškania zo sumy 1.347,77 eur netto od

12.09.2015 do zaplata, to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.). V ďalšom zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania (výrok II.). Napokon priznal žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu, ktoré jej je žalovaný povinný zaplatiť vo výške určenej samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok III.).

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 07.11.2017 žalobkyňa požadovala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej náhradu mzdy za mesiace december 2014 až august 2015 spolu s príslušným úrokom z omeškania. Žalobu odôvodnila tým, že u žalovaného pracovala na základe pracovnej zmluvy odo dňa 01.01.1996 vo funkcii hlavný špecialista - právnik, s miestom výkonu práce Centrála banky v Žiline. Listom zo dňa 14.11.2012 ju žalovaný oboznámil s rozhodnutím predstavenstva banky o premiestnení právneho odboru, ako časti zamestnávateľa, do Bratislavy s účinnosťou od 01.01.2013 a súčasne jej dal týmto listom výpoveď z pracovného pomeru v zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. a) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „ZP“). Keďže žalovaný si voči nej nesplnil ponukovú povinnosť, dňa 22.04.2013 podala na Okresnom súde v Žiline žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou. V tejto veci bolo napokon rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Žiline spis. zn. 5CoPr/4/2016 zo dňa 28.02.2017. Týmto rozsudkom bolo určené, že výpoveď, ktorú jej dal žalovaný listom zo dňa 14.11.2012, je neplatná. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 06.04.2017. Žalovaný nárok na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru nevysporiadal, a preto je tak nútená domáhať sa náhrady cestou súdu, pričom podľa pracovnej zmluvy hrubá mesačná mzda predstavovala sumu 1.805,- eur a čistá mzda sumu 1.347,77 eur. V ďalšom žalobkyňa udávala, že ku dňu skončenia pracovného pomeru, t. j. ku dňu 31.03.2013 bola práceneschopná. Jej práceneschopnosť pokračovala až do dňa 08.08.2013, preto jej za obdobie od 01.04.2013 do 08.08.2013 nárok za náhradu mzdy nevznikol, a teda nemala právo uplatniť si nárok na náhradu mzdy. Po skončení práceneschopnosti bola v čase od 09.08.2013 do 24.09.2015 vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie, pričom počas tejto evidencie bola práceneschopná v období od 17.03.2014 do 01.12.2014. Žalobou si tak uplatnila nárok na náhradu mzdy za obdobie mesiacov december 2014 až august 2015m, a preto nemohlo dôjsť k premlčaniu tohto nároku na náhradu mzdy.

3. Žalovaný nárok žalobkyne neuznal a žiadal žalobu zamietnuť v celom rozsahu, poukazujúc pritom na skutočnosť, že náhradu mzdy požadovala žalobkyňa za obdobie od decembra 2014 do augusta 2015, teda celkom za 9 mesiacov v zmysle ust. § 79 ods. 2 ZP účinného do 31.12.2012. Žalobkyňa mu oznámila listom zo dňa 17.12.2012, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Nárok na náhradu mzdy v zmysle ust. § 79 ods. 1 posledná veta ZP vzniká pri tom odo dňa, keď zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní; ak tak spravil skôr, ako skončil pracovný pomer, odo dňa nasledujúceho po skončení pracovného pomeru. Nárok na náhradu mzdy jej teda patril počas doby 9 mesiacov počítanej od skončenia pracovného pomeru. Žalobkyňa si tak nárok na náhradu mzdy uplatnila v rozpore s ust. § 79 ods. 1 ZP, mala si uplatniť nárok na náhradu mzdy len za mesiace apríl 2013 až december 2013. V takom prípade však je jej nárok premlčaný, a preto žalovaný vzniesol námietku premlčania, keď nárok na náhradu mzdy sa premlčal v trojročnej premlčacej dobe, v čase od 12.04.2016 (náhrada za marec 2013) do 12.12.2016 (náhrada za november 2013). Pokiaľ by však súd akceptoval názor žalobkyne, že počas práceneschopnosti nepatrí zamestnancovi náhrady mzdy, žalobkyňa bola práceneschopná iba v období od 01.04.2013 do 08.08.2013 a od 17.03.2014 do 01.12.2014. Žalovaný preto vzniesol nielen námietku premlčania vo vzťahu k nároku na náhradu mzdy za mesiace apríl až december 2013, ale aj za január až marec 2014. Voči uplatnenému nároku na úroky z omeškania žalovaný namietal, že ZP neobsahuje žiadne ustanovenia oprávňujúce zamestnanca požadovať od zamestnávateľa úroky z omeškania pre prípad, že neplní včas. Tento nárok by bolo možné teoreticky priznať iba na základe subsidiárnej aplikácie zákona č.40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v zmysle ust. § 1 ods. 4 ZP. Preto priznanie úrokov z omeškania pre náhradu mzdy vyplývajúcu z neplatného skončenia pracovného pomeru neprichádza do úvahy. Keďže proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bola určená neplatnosť skončenia pracovného pomeru žalobkyne podal v zákonnej lehote dovolanie, o ktorom zatiaľ Najvyšší súd SR nerozhodol, žiadal žalovaný konanie prerušiť.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil nasledovný skutkový stav. Žalobkyňa ako zamestnanec pracovala u žalovaného ako zamestnávateľa na základe pracovnej zmluvy zo dňa 29.12.1995, počnúc od 01.01.1996 vo funkcii právnik - špecialista, následne v znení ďalších dohôd o zmene dojednaných pracovných podmienok. Listom zo dňa 14.11.2012 ju zamestnávateľ oboznámil s rozhodnutím predstavenstva banky o premiestnení právneho odboru, ako časti zamestnávateľa, do Bratislavy s účinnosťou od 01.01.2013 a súčasne, keďže v dohodnutom mieste výkonu práce nedisponuje žiadnym vhodným pracovným miestom, jej dal výpoveď z pracovného pomeru v zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. a) ZP. Výpoveď bola doručená žalobkyni dňa 04.12.2012 s tým, že pracovný

pomer končí uplynutím trojmesačnej výpovednej doby, ktorá začína plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede. Žalobkyňa listom oznámila žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní a súhlasí so zmenou výkonu práce s účinnosťou od 01.01.2013 v mieste výkonu práce Bratislava a trvá na ďalšom zamestnávaní. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k.14Cpr/3/2013-312 zo dňa 24.03.2016 zamietol návrh žalobkyne o vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Na základe odvolania žalobkyne proti tomuto rozsudku, Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 5CoPr/4/2016-353 zo dňa 28.02.2017 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že určil, že výpoveď daná žalobkyňou listom žalovanému zo dňa 14.11.2012 je neplatná. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 06.04.2017. Voči rozsudku krajského súdu v Žiline podal žalovaný dovolanie na Najvyšší súd SR, dovolacie konanie je vedené pod spis. zn. 1Cdo/160/2017. Podľa potvrdenia Sociálnej poisťovne, pobočka Žilina, bola žalobkyňa práceneschopná od 10.08.2012 do 01.03.2013, ďalej od 02.03.2013 do 31.03.2013, od 01.04.2013 do 08.08.2013. Žalobkyňa bola vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina v období od 09.08.2013 do 24.09.2015 vrátane, počas tejto evidencie jej dočasná práceneschopnosť trvala od 17.03.2014 do 01.12.2014 (odsek č. 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku). V čase dania výpovede žalobkyňou bola táto práceneschopná, jej práceneschopnosť trvala až do dňa 01.12.2014 (odsek č. 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Medzi stranami sporu nebola sporná výška priemerného zárobku žalobkyne, ktorú vyčíslil žalovaný na sumu 1.326,36 eur mesačne netto / 1.800,- eur mesačne brutto.

5. Súd prvej inštancie ďalej citujúc ust. § 79 ods. 1 a 2 a § 134 ods. 1 až 4 ZP v znení účinnom ku dňu 31.12.2012 ďalej uviedol, že predpokladom vzniku práva na náhradu mzdy je neplatné skončenie pracovného pomeru výpoveďou a oznámenie zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Rozhodnutím súdu o určení platnosti, alebo neplatnosti skončenia pracovného pomeru je súd rozhodujúci o náhrade mzdy viazaný a bez kladného rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa nemožno s úspechom domáhať nároku na náhradu mzdy (rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 5Cdo/269/2007 zo dňa 29.07.2009). Súd prvej inštancie tak mal za nepochybne preukázané, že zmieneným rozsudkom Krajského súdu v Žiline bolo určené, že výpoveď daná žalobkyňou listom žalovanému zo dňa 14.11.2012 je neplatná. Z uvedeného dôvodu bol daný základ nároku žalobkyne na priznanie náhrady mzdy. Pokiaľ aj žalovaný argumentoval, že proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie, a preto konanie navrhol prerušiť, súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 162 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, keď takýto návrh s poukazom na ust.

§ 164 CSP nebol dôvodný. Pokiaľ prebieha v predmetnej veci konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku, dovolanie nemá suspenzívne účinky, jeho podaním sa zo zákona neodkladá právoplatnosť ani vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ žalovaný chcel dosiahnuť odloženie vykonateľnosti, alebo právoplatnosti dotknutého rozsudku Krajského súdu v Žiline, nič mu nebránilo uplatniť návrh podľa § 444 CSP na odklad vykonateľnosti a právoplatnosti uvedeného rozsudku Krajského súdu v Žiline. Žalovaný však takýto návrh neuplatnil. Preto mal súd prvej inštancie za to, že nebol dôvod na prerušenie konania v prejednávanej sporovej veci.

6. V ďalšom súd prvej inštancie, zaoberajúc sa výškou uplatneného nároku, ako aj obdobím, za ktoré si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu mzdy, uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobkyňa po doručení skončenia pracovného pomeru výpoveďou, ktoré jej bolo doručené dňa 04.12.2012, listom zo dňa 17.12.2012, doručeným žalovanému dňa 27.12.2012, oznámila žalovanému, že nesúhlasí s výpoveďou zo dňa 14.11.2012, trvá na ďalšom zamestnávaní a súhlasí so zmenou miesta výkonu práce s účinnosťou od 01.01.2013. V uvedenom období bola žalobkyňa práceneschopná, a to od 10.08.2012 do 31.03.2013 a následne od 01.04.2013 do 01.12.2014 (odsek č. 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Žalobkyňa teda počas plynutia výpovednej doby bola práceneschopná, podala na súde žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a oznámila zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Súčasne súd prvej inštancie vychádzal z toho, že pokiaľ zamestnanec nie je schopný, napríklad v dôsledku pracovnej neschopnosti, vykonávať pridelenú prácu podľa pracovnej zmluvy, nemá nárok na poskytnutie náhrady mzdy, a preto z toho dôvodu počas trvania práceneschopnosti zamestnancovi náhrada mzdy nepatrí (R 90/1970, rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo/237/2007 zo dňa 13.10.2008, rozsudok Krajského súdu v Prešove spis. zn. 3CoPr/2/2015 zo dňa 09.09.2015). V tejto súvislosti potom ani žalovaný vznesená námietka premlčania nároku na náhradu mzdy nebola dôvodná, keď sa žalobkyňa domáhala náhrady mzdy za mesiac december 2014 až august 2015, pričom žaloba bola podaná na súde dňa 07.11.2017, teda v zákonom stanovenej trojročnej premlčacej dobe.

7. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, súd prvej inštancie vychádzal z ust. § 1 ods. 4 ZP odkazujúcu na všeobecné ustanovenia OZ, a teda subsidiárne použitie ust. § 517 ods.

2 OZ. Súčasne citoval z uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo/116/2008 zo dňa 17.12.2009. Na podklade tohto potom konštatoval, že zamestnanec má pri neplatnom skončení pracovného pomeru aj nárok na úroky z omeškania z uplatnenej náhrady mzdy. Žalobkyni preto priznal uplatnenú náhradu mzdy za mesiace január až august 2015 vo výške 1.805,- eur brutto, spolu s príslušným úrokom z omeškania zo sumy 1.347,77 eur netto od 12.02.2015, teda odo dňa splatnosti mzdy, pričom medzi stranami nebol sporný tento dátum, až do zaplatenia. Uplatnenú výšku úrokov z omeškania považoval za súladnú s ust. § 3 nariadenia vlády SR č.87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobkyni, ktorá bola vo veci úspešná, plnú náhradu trov konania s tým, že o výške tejto náhrady, rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

9. Proti rozsudku, čo do jeho výrokov I. a III., podal v zákonom určenej lehote odvolanie žalovaný, pričom navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a súčasne rozsudok súdu prvej inštancie zrušil aj vo výroku II., alternatívne rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná mu proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania, v plnom rozsahu.

10. Žalovaný namietal, že Uznesenie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej (rozumej tým rozhodnutie o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania), vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo malo vplyv na meritórne rozhodnutie [§ 365 ods. 2 v spojení s § 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Túto námietku odôvodnil žalovaný tým, že proti už zmienenému rozsudku Krajského súdu v Žiline o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru podal dovolanie a žiadal dovolací súd, aby sa vyjadril (okrem iného) na otázku, či bol povinný ponúknuť žalobkyni voľné pracovné miesto v Bratislave, teda mimo dohodnutého miesta výkonu práce. Žalovaný mal naďalej za to, že dovolací prieskum bude mať nepochybne význam pre rozhodnutie súdu v súdnej veci, a preto navrhol prerušenie konania podľa ust. § 164 CSP. Žalovaný vyjadril svoje očakávanie, že dovolanie bude úspešné a dovolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zmení tak, že zamietavé rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí. To by znamenalo, že so žalobkyňou skončil pracovný pomer platne už výpoveďou zo dňa 14.11.2012, a teda by nebol povinný poskytnúť jej náhradu mzdy. Súd prvej inštancie, napriek jeho relevantnému návrhu na prerušenie konania, v konaní ďalej pokračoval. Neprerušenie konania tak malo prirodzene za následok vyhovieť žalobe, keďže dovolaním napadnutý rozsudok bol toho času právoplatným a záväzným rozhodnutím. V tomto kontexte žalovaný považoval prerušenie konania za súladné s procesnou ekonómiou. Tým, že v konaní bolo meritórne rozhodnuté bez „vyčkania“ na rozhodnutie o dovolaní, konal súd prvej inštancie predčasne a v rozpore s jeho základným právom na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa ust. čl. 46 Ústavy SR a ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ súd nepozná definitívnu a záväznú odpoveď na otázku, či pracovný pomer žalobkyne skončil výpoveďou platne, nemôže mať za preukázaný základný predpoklad priznania nároku na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru. Na tom nič nemení ani súdom prvej inštancie akcentovaná možnosť podať návrh na odklad vykonateľnosti (právoplatnosti) dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ust. § 444 CSP, keďže predpoklady povolenia odkladu neboli u žalovaného naplnené. Nešlo o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, rovnako zjavne absentovali dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. Ďalej žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie, že na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP], keď nesprávne hodnotil vykonané dôkazné prostriedky. K tomuto dochádza vtedy, ak súd vezme do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, resp. opomenie rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo počas konania, alebo ak sa v hodnotení dôkazov

(z hľadiska závažnosti, zákonnosti, vierohodnosti) objaví logický rozpor. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil (odsek č. 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku), že žalobkyňa bola uznaná za dočasne práceneschopnú na výkon činnosti zamestnanca v období od 10.08.2012 do 01.03.2013, od 02.03.2013 do 31.03.2013 a od 01.04.2013 do 08.08.2013 (t. j. od 10.08.2012 do 08.08.2013). Dočasná pracovná neschopnosť žalobkyne trvala ďalej od 17.03.2014 do 01.12.2014. V období od 09.08.2013 do 16.03.2014, čiže bezmála 8 mesiacov, bola žalobkyňa nepochybne spôsobilá na prácu (nebola počas tohto obdobia práceneschopná). Súd prvej inštancie napriek tomu dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že žalobkyňa bola práceneschopná permanentne od 10.08.2012 až do 01.12.2014 (odseky č. 12 a č. 17 rozsudku). Výsledok hodnotenia dôkazov tak zjavne nezodpovedá

kritériám obsiahnutým v ust. § 191 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie pre pochybenie pri hodnotení vykonaných dôkazov potom vec nesprávne právne posúdil.

12. Žalovaný tiež namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. So žalobkyňou skončil pracovný pomer výpoveďou, doručenou žalobkyňi dňa 04.12.2012. Pracovný pomer sa teda mal skončiť uplynutím trojmesačnej výpovednej doby, t. j. dňa 31.03.2013. Žalobkyňa mu oznámila listom zo dňa 17.12.2012, že trvá na ďalšom zamestnávaní (toto oznámenie má právny význam najskôr ku dňu nasledujúcemu po skončení pracovného pomeru). Nárok na náhradu mzdy vznikol žalobkyňi už dňom nasledujúcim po uplynutí výpovednej doby a patril jej v súlade s ust. § 79 ods. 2 ZP v znení účinnom od 01.09.2011 do 31.12.2012 počas 9 mesiacov od skončenia pracovného pomeru, t. j. za mesiace apríl až december 2013. Hoci zákonodarca v ust. § 79 ods. 2 ZP výslovne nevymedzil, za ktorých 9 mesiacov patrí zamestnancovi nárok na náhradu mzdy, z ust. § 79 ods. 1 ZP implicitne vyplýva, že má ísť o prvé mesiace po kvalifikovanom oznámení zamestnanca. Z pohľadu zamestnanca sa síce úprava účinná od 01.09.2011 do 31.12.2012 môže javiť ako neadekvátne prísna, avšak takáto limitácia nároku na náhradu mzdy plne korešponduje s cieľom novely ZP (zákon č. 257/2011 Z. z.), a to znižovať neprímerané náklady zamestnávateľov. V súvislosti s týmto názorom žalovaný poukazoval na uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 302/2017 zo dňa 9.5.2017 a rozsudky Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 8Co/90/2017 zo dňa 19.9.2017 a spis. zn. 3CoPr/1/2017 zo dňa 15.3.2018. Vzhľadom na uvedené je žalobou uplatnený nárok na náhradu mzdy za mesiace december 2014 až august 2015, t. j. za čas presahujúci prvých 9 mesiacov (apríl až december 2013), nedôvodný. Súd prvej inštancie sa právnou otázkou, či ide o prvých 9 mesiacov bezprostredne nasledujúcich po oznámení o trvaní na ďalšom zamestnávaní alebo o „akýchkoľvek“ 9 mesiacov po takomto úkone zamestnanca, bližšie nezaoberal. Žalobkyňa bola počas prvých deviatich mesiacov práceneschopná v období od 01.04.2013 do 08.08.2013. V súlade s judikatúrou, citovanou súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku, jej náhrada mzdy za toto obdobie nepatrí. Odhliadnuc od toho, je nárok na náhradu mzdy za mesiace apríl až december 2013 evidentne premlčaný (riadne vzniesol námietku premlčania vo vyjadrení k žalobe zo dňa 21.12.2017 a na pojednávaní dňa 17.04.2018). Súd prvej inštancie, vychádzajúc z nesprávneho skutkového zistenia ohľadom trvania dočasnej pracovnej neschopnosti žalobkyne (nepretržite do 01.12.2014), mu však uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy až za čas po skončení jej dočasnej pracovnej neschopnosti, presahujúci zákonom určených 9 mesiacov. Skutočnosť, že zamestnanec nie je dlhodobo schopný vykonávať pridelenú prácu podľa pracovnej zmluvy (niekoľko mesiacov) však nemožno pripisovať na farchu zamestnávateľa a umelo „posúvať“ okamih vzniku nároku na náhradu mzdy na čas, keď zamestnanec bude túto podmienku spĺňať, ako zrejme dovodil súd prvej inštancie. S poukazom na stručné odôvodnenie sa možno iba domnievať, akými logickými úvahami sa súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci riadil. Žalobkyňa bola preukázateľne spôsobilá vykonávať prácu od 09.08.2013 do 16.03.2014, čiže bezmála 8 mesiacov. V tomto čase teda neexistovala prekážka, pre ktorú by žalobkyňi nemohol vzniknúť nárok na náhradu mzdy (ak by aj žalovaný akceptoval výklad priaznivejší pre zamestnanca). Žalobkyňa si ani tento nárok neuplatnila v trojročnej premlčacej dobe. Preto dôvodne vzniesol námietku premlčania nielen vo vzťahu k nároku na náhradu mzdy za mesiace apríl až december 2013, ale aj za mesiace január až marec 2014

(v podaní zo dňa 04.03.2019). Od 17.03.2014 do 01.12.2014 bola žalobkyňa opäť práceneschopná.

13. Za nemajúci oporu v zákone považoval žalovaný aj právny záver súdu prvej inštancie o subsidiárnom uplatnení ust. § 517 ods. 2 OZ v pracovnoprávných vzťahoch. ZP zakotvuje subsidiaritu všeobecnej časti OZ iba vo vzťahu k prvej časti ZP (pôsobnosť ZP, definícia zamestnávateľa a zamestnanca atď.). Ustanovenia o pracovnom pomere, jeho založení, vzniku, trvaní a skončení sú obsiahnuté v druhej časti ZP a mzdové nároky v štvrtej časti ZP. Všeobecné ustanovenia OZ sa na mzdové nároky evidentne nevzťahujú. Úroky z omeškania sú navyše upravené až v ôsmej časti OZ s názvom „Záväzkové právo“. Žalovaný v kontexte s uznesením Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo 116/2008 zo dňa 17.12.2009, na ktoré poukázal aj súd prvej inštancie, namietal jeho pomerne vágne odôvodnenie. Súd prvej inštancie neprihliadol vôbec na apel Ústavného súdu SR (rozhodnutie spis. zn. II. ÚS 494/2013), v zmysle ktorého by celková suma priznaná zamestnancovi mala z hľadiska ústavných princípov zodpovedať funkciám inštitútu náhrady mzdy a požiadavke spravodlivosti. Suma vo výške 16.245,- eur brutto pritom tieto atribúty zjavne spĺňa, aj bez priznania príslušenstva.

14. Napokon žalovaný namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods. 1 písm. d) CSP]. Túto videl v danom prípade v tom, že myšlienkový postup súdu prvej inštancie nekorešponduje s vykonaným dokazovaním a je založený na nesprávnom skutkovom zistení (viď už zmienené vyššie). Súd prvej inštancie ďalej v rozpore s ustálenou judikatúrou neposkytol v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na jednotlivé právne relevantné argumenty,

osobitne vo vzťahu k nároku na náhradu mzdy výlučne za prvých 9 mesiacov po kvalifikovanom oznámení zamestnanca o tom, že trvá na ďalšom zamestnaní. Odôvodnenie rozsudku musí byť nevyhnutne zrozumiteľné a presvedčivé pre strany a pre akéhokoľvek iného adresáta. Rozhodnutie súdu prvej inštancie však tieto atribúty nenapĺňa.

15. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal jej proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Považovala odvolanie za právne nedôvodné a účelové.

16. Žalobkyňa vyjadrila svoj súhlas s výrokom rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, pričom v podstate len zopakovala dôvody, na základe ktorých súd prvej inštancie tento procesný návrh žalovaného zamietol. Súčasne žalobkyňa namietala, že proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 CSP).

17. Ďalej žalobkyňa uviedla, že nerozumie, čo myslel žalovaný pod nesprávnym hodnotením vykonaných dôkazných prostriedkov, keď vytýkal súdu prvej inštancie, že dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že bola permanentne práceneschopná od 10.08.2012 do 01.12.2014. Toto nie je pravdou, pretože precízne dokladovala súdu prvej inštancie, kedy presne bola práceneschopná a kedy bola vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie, čo aj súd prvej inštancie správne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku (odsek č. 3 a č. 17 napadnutého rozsudku), kde konštatoval, pokiaľ sa týka sporného obdobia, že po skončení práceneschopnosti dňa 08.08.2013 bola od 09.08.2013 do 24.09.2015 vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie, pričom jej dočasná práceneschopnosť počas tejto evidencie trvala od 17.03.2014 do 01.12.2014. Napokon uvedenú námietku žalovaného považovala žalobkyňa pre prejednávany spor za právne irelevantnú, keďže si uplatnila svoj nárok na náhradu mzdy za obdobie od 01.12.2014 do 31.08.2015 (v ktorom období preukázateľne nebola práceneschopná).

18. Žalobkyňa sa nestotožnila s argumentáciou žalovaného, že náhrada mzdy patrí zamestnancovi za obdobie prvých deviatich mesiacov po tom, ako oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní. Takýto názor nevyplýva z ust. § 79 ods. 2 ZP. V kontexte s týmto sa potom žalobkyňa v plnom rozsahu stotožnila aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, pokiaľ tento vyhodnotil námietku premičania vznesenú žalovaným ako nedôvodnú.

19. Napokon sa žalobkyňa nestotožnila ani s odvolacou argumentáciou žalovaného ohľadom nepriznania ňou uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania. Zhodne so súdom prvej inštancie poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo 116/2008 zo dňa 17.12.2009. Mala za to, že v danom prípade je potrebné aplikovať subsidiárnu úpravu ust.

§ 517 ods. 2 OZ, keďže ZP nemá adresnú úpravu úrokov z omeškania. Úrok z omeškania je vo svojej podstate majetkovou sankciou a má zamestnanca veriteľa odškodniť za to, že nemohol použiť dlhovanú istinu náhrady mzdy, ktorej úžitky na druhej strane mohol za čas omeškania poberať dlžník - zamestnávateľ. Žalobkyňa tak považovala rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní úroku z omeškania za dôvodné.

20. Žalovaný v podanej odvolacej replike uviedol len toľko, že sa nepovažuje za potrebné vyjadrovať k vyjadreniu žalobkyne k jeho odvolaniu, a to vzhľadom na to, že žalobkyňa neuviedla žiadne nové skutočnosti. Žalovaný tak naďalej zotrval v celom rozsahu na podanom odvolaní, vrátane všetkých jeho podaní a ústnych prednesov v doterajšom priebehu konania.

21. Žalobkyňa odvoláciu dupliku nepodala.

22. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), zistiť, že odvolanie proti rozsudku, čo do jeho výrokov I. a III. bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP) - žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. V ostatnej, odvolaním nenapadnutej časti, t. j. vo výroku II. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania ostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

23. Primárne odvolací súd poukazuje na to, že Najvyšší súd SR uznesením spis. zn. 1Cdo/104/2019 zo dňa 29.06.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.08.2020 odmietol odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline spis. zn. 5CoPr/4/2016 zo dňa 28.02.2017. Z tohto dôvodu sa potom odvolací súd pre nadbytočnosť nezaoberal odvolacou námietkou žalovaného, že rozhodnutie o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo malo vplyv na meritórne rozhodnutie [§ 365 ods. 1 písm. h) a ods. 2 CSP]. Žalovaný konkrétne namietal, že súd prvej inštancie rozhodol v merite veci predčasne bez vyčkania na rozhodnutie o jeho dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Žiline spis. zn. 5CoPr/4/2016

zo dňa 28.02.2017 a v rozpore s jeho základným právom na súdnu ochranu a spravodlivý proces; inak povedané bez toho, aby poznal definitívnu odpoveď na to, či bol v danom prípade pracovný pomer so žalobkyňou skončený neplatne a či vôbec vznikol žalobkyňi žalovaný nárok na náhradu mzdy. V kontexte uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sa táto odvolacia námietka žalovaného ukázala v čase rozhodovania odvolacieho súdu o odvolaní žalovaného už ako bezpredmetná.

24. Po preskúmaní obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že opravný prostriedok žalovaného proti výroku I. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je čiastočne dôvodný. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v predmetnej časti je totiž založené na čiastočne nesprávnom a zmätočnom hodnotení dôkazov (§ 191 ods. 1 CSP), keď záver o tom, že žalobkyňa bola práceneschopná počas celého obdobia od 10.08.2012 do 01.12.2014 (odseky č. 12 a č. 17 odôvodnenia napadnutého rozsudku), nemá oporu v jednotlivých skutkových zisteniach vyplývajúcich z vykonaných dôkazov (odsek č. 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a rovnako ani v skutkových tvrdeniach ktorejkoľvek strany sporu. Súd prvej inštancie v odseku č. 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel na podklade vykonaných dôkazov (potvrdenia Sociálnej poisťovne, pobočka Žilina, zo dňa 30.07.2013 na č. I. 46 spisu a zo dňa 26.09.2013 na č. I. 45 spisu a potvrdenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina zo dňa 11.10.2017) k správnym čiastkovým skutkovým zisteniam, a to, že žalobkyňa bola po (neplatnom) skončení pracovného pomeru (ku dňu 31.03.2013) práceneschopná v období od 01.04.2013 do 08.08.2013 a počas jej evidencie uchádzača o zamestnanie (od 09.08.2013 do 24.09.2015) práceneschopná od 17.03.2014 do 01.12.2014. Tieto čiastkové skutkové zistenia súčasne zodpovedali skutkovým tvrdeniam žalobkyne, uvedeným v jej podaní zo dňa 18.01.2018 (na č. I. 41 spisu), ktoré žalovaný účinne nepoprel, naopak urobil ich nespornými, a to aj v rámci skutkových tvrdení obsiahnutých v ním podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Uvedené potvrdila aj samotná žalobkyňa v odvolacom konaní (vo vyjadrení k odvolaniu na č. I. 125 spisu). Napriek doposiaľ uvedenému súd prvej inštancie potom urobil záver, že žalobkyňa bola práceneschopná kontinuálne v období od 10.08.2012 do 01.12.2014. Ako už bolo uvedené tento záver súdu prvej inštancie, pokiaľ sa týka obdobia od 09.08.2013 do 16.03.2014, nemá oporu nielen v skutkových tvrdeniach oboch strán sporu, ale aj v samotných čiastkových skutkových zisteniach súdu prvej inštancie vyplývajúcich z jednotlivých dôkazov. Táto nedôslednosť súdu prvej inštancie mala v kontexte ďalej uvedeného za následok čiastočnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej.

25. Podľa ust. § 79 ods. 1 ZP v znení zákona č. 210/2003 Z. z. účinnom od 01.07.2003, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

26. Podľa ust. § 79 ods. 2 ZP v znení zákona č. 257/2011 Z. z. účinnom od 01.09.2011 do 31.12.2012, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada mzdy za čas deväť mesiacov.

27. Podľa ust. § 252i ods. 4 ZP v znení zákona č. 361/2012 Z. z. účinnom od 01.01.2013, výpoveď daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 1. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012. Dohoda o skončení pracovného pomeru uzatvorená pred 1. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012.

28. Na tomto mieste považuje v ďalšom odvolací súd za potrebné venovať sa výkladu právnej úpravy náhrady mzdy podľa cit. ust. § 79 ods. 1 a 2 ZP v znení rozhodnom pre posúdenie sporu (viď ust. § 252i ods. 4 ZP). Keďže žalovaný ako zamestnávateľ dal výpoveď pracovného pomeru žalobkyňi ako zamestnancovi nesporne pred dňom 01.01.2013 (žalovaný výpoveď zo dňa 14.11.2012 doručil žalobkyňi dňa 04.12.2012), vzťahuje sa v zmysle cit. ust. § 252i ods. 4 ZP na nároky na náhradu mzdy z tohto neplatného skončenia pracovného pomeru právna úprava účinná do 31.12.2012, t. j. cit. ust. § 79 ods. 1 a 2 ZP v znení zákona č. 257/2011 účinnom od 01.09.2011 do 31.12.2012.

29. Predpokladom vzniku práva na náhradu mzdy v zmysle ust. § 79 ods. 1 ZP je neplatné skončenie pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením alebo v skúšobnej dobe a oznámenie zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnaní. Právo na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru nemôže vzniknúť skôr než zamestnanec oznámi zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával a súčasne takéto oznámenie sa môže vzťahovať iba k

zamestnávaniu v dobe po dni, kedy by podľa rozvázovacieho úkonu zamestnávateľa mal pracovný pomer medzi jeho účastníkmi skončiť (do skončenia pracovného pomeru právo zamestnanca na pridelovanie a vykonávanie práce a tomu zodpovedajúca povinnosť zamestnávateľa vyplýva z obsahu pracovnoprávneho vzťahu). Zamestnancovi teda vzniká odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávani; v prípade, keď tento deň predchádza prvému dňu nasledujúcemu po dni, kedy mal podľa neplatného právneho úkonu zamestnávateľa skončiť pracovný pomer, až od tohto nasledujúceho dňa; právo na náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku. Toto právo na náhradu mzdy zamestnancovi patrí až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru (v prípade, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával), najviac však v rozsahu náhrady mzdy za čas deväť mesiacov (cit. ust. § 79 ods. 2 ZP). Súčasne zamestnanec, ktorý nie je schopný (napr. v dôsledku pracovnej neschopnosti, kedy mu prislúcha nemocenské) alebo nie je ochotný vykonať prácu podľa pracovnej zmluvy, nemá nárok na náhradu mzdy (rozsudok Najvyššieho súdu SSR spis. zn. 6Cz 72/1969 zo dňa 22.12.1969 publikovaný v Zbierke stanovísk najvyšších súdov a rozhodnutí súdov ČSSR pod publikačným č. R 90/1970).

30. Z doposiaľ uvedeného tak možno vyvodiť, že zamestnancovi pri neplatnom skončení pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa patrí náhrada mzdy maximálne v rozsahu zodpovedajúcom dobe deviatich mesiacov, počas ktorých bol zamestnanec schopný a ochotný konať prácu podľa pracovnej zmluvy, počítaných odo dňa oznámenia zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávani (najskôr však odo dňa nasledujúceho po dni, kedy mal podľa neplatného právneho úkonu zamestnávateľa skončiť pracovný pomer).

31. V nadväznosti na uvedené odvolací súd považoval za dôvodnú námietku žalobcu, že náhrada mzdy patrí zamestnancovi za prvých deväť mesiacov nasledujúcich po skončení pracovného pomeru, avšak sa za daných skutkových okolností (práceneschopnosti žalobkyne v období od 01.04.2013 do 08.08.2013 a od 17.03.2014 do 01.12.2014, kedy žalobkyňa nebola schopná vykonať prácu podľa pracovnej zmluvy a prislúchal jej nárok na nemocenské) sa už potom v ďalšom odvolací súd nestotožnil s názorom žalovaného, že žalobkyni vznikol nárok na náhradu mzdy len za obdobie od 01.04.2013 do 31.12.2013. Názor prezentovaný žalobcom totiž nie je v súlade s charakterom náhrady mzdy podľa ust. § 79 ZP, keďže táto náhrada mzdy nemá v zmysle ustálenej judikatúry charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ znemožnil vykonať prácu, ku ktorej sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ku ktorej bol tiež schopný a ochotný, ale má povahu satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne aj sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne pristúpil k neplatnému skončeniu pracovného pomeru so zamestnancom (k tomu opätovne rozsudok Najvyššieho súdu SSR spis. zn. 6Cz 72/1969 zo dňa 22.12.1969 publikovaný v Zbierke stanovísk najvyšších súdov a rozhodnutí súdov ČSSR pod publikačným

č. R 90/1970). Podľa prezentovaného názoru žalovaného by totiž v prípade ad absurdum, keď by zamestnanec nemohol kontinuálne vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy z dôvodu práceneschopnosti po dobu celých deviatich mesiacov po dni, kedy mal podľa neplatného právneho úkonu zamestnávateľa skončiť pracovný pomer, tomuto zamestnancovi nárok na náhradu mzdy vôbec nevznikol.

32. Vychádzajúc tak z preukázaných okolností prejednávanej sporovej veci, teda, že pracovný pomer so žalobkyňou mal podľa neplatného právneho úkonu žalovaného skončiť dňa 31.03.2013 [uplynutím výpovednej doby podľa ust. § 62 ods. 1, 3 písm. b) a 7 ZP v znení účinnom do 31.12.2012] a že žalobkyňa bola v období od 01.04.2013 do 08.08.2013 a od 17.03.2014 do 01.12.2014 práceneschopná, dospel odvolací súd k záveru, že žalobkyni vznikol nárok na náhradu mzdy za obdobie od 09.08.2013 do 16.03.2014 (7 mesiacov a 8 dní) a od 02.12.2014 do 24.01.2015 (1 mesiac a 23 dní), spolu teda za obdobie deviatich mesiacov.

33. Počas konania bol medzi stranami sporu nesporne ustálený priemerný zárobok, resp. pravdepodobný zárobok (keďže žalovaná bola v období od 10.08.2012 do 31.03.2013, teda aj v rozhodnom období podľa ust. § 134 ods. 2 ZP práceneschopná a neodpracovala tak aspoň 21 dní alebo 168 hodín) na pracovnoprávne účely podľa ust. § 134 ZP v zmysle výpočtu žalovaného zo dňa 04.05.2018 (na č. l. 78 spisu), a to vo výške 1.805,- eur mesačne brutto. Žalovanej tak vznikol nárok na náhradu mzdy vo výške 1.805,- eur mesačne (keďže priemerný zárobok na pracovnoprávne účely sa zisťuje z priemerného hrubého mesačného zárobku a v sume priemerného zárobku pripadá zamestnancovi nárok na náhradu mzdy podľa ust. § 79 ods. 1 ZP).

34. Vo všeobecnosti odvolací súd ďalej považuje za potrebné na tomto mieste uviesť, že podľa ust. § 216 ods. 1 CSP, je súd viazaný žalobným návrhom žalobcu (s výnimkami uvedenými v ust. § 216 ods. 2). Z tohto tak vyplýva, že súd nemôže priznať žalobcovi viac, ako požadoval žalobou, avšak

nemôže mu priznať ani niečo iné, než požadoval (teda žalovanému nemôže uložiť inú ako žalobcom navrhovanú povinnosť), alebo nemôže žalobcovi priznať síce požadované plnenie, avšak z iného skutkového základu, ako bol žalobcom vymedzený.

35. Ako už bolo vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyni vznikol nárok na náhradu mzdy za obdobie od 09.08.2013 do 16.03.2014 a od 02.12.2014 do 24.01.2015. Z tohto obdobia si žalobkyňa žalobou uplatnila len nárok na náhradu mzdy za obdobie od 02.12.2014 do 24.01.2015, a teda odvolací súd viazaný jej žalobným návrhom jej mohol priznať, a týmto rozsudkom aj priznal len nárok na náhradu mzdy za toto obdobie. Pokiaľ ide o vyčíslenie priznaného nároku, odvolací súd vychádzal z ust. § 134 ods. 4 ZP v znení zákona č. 460/2008 Z. z. účinnom od 01.01.2009, ktoré ustanovuje, že priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Priemerný hodinový zárobok sa zaokrúhľuje na štyri desatinné miesta. Ak sa podľa pracovnoprávných predpisov má použiť priemerný mesačný zárobok, postupuje sa tak, že priemerný hodinový zárobok sa vynásobí priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca. Priemerný mesačný zárobok sa zaokrúhľuje na najbližší eurocent nahor. Odvolací súd tak vychádzal priemerného počtu dní v roku, t. j. $365,25 \text{ dní / rok } [365 + 365 + 365 + 366] / 4 = 365,25$; z priemerného počtu dní v mesiaci, t. j. $30,4375 \text{ dní / mesiac } (365,25 / 12 = 30,4375)$; z priemerného počtu týždňov v mesiaci, t. j. $4,3482 \text{ týždňa / mesiac } (30,4375 / 7 = 4,3482)$ a priemerného počtu pracovných dní v mesiaci, t. j. $21,74 \text{ dní / mesiac } (4,3482 \times 5 = 21,74)$. Ak ďalej odvolací súd vychádzal z týždenného pracovného času žalobkyne ako zamestnanca zjavne nepracujúceho vo viaczmennej prevádzke podľa ust. § 85 ods. 5 ZP, t. j. 40 hodín týždenne a priemerného počtu týždňov v mesiaci 4,3482, dospel k priemernému počtu pracovných hodín žalobkyne pripadajúcich v roku na jeden mesiac, a to v rozsahu 173,928 hod. / mesiac ($40 \times 4,3482 = 173,928$). Na základe týchto údajov potom podľa ust. § 134 ods. 3, 4 a 10 ZP vypočítal pravdepodobný hodinový zárobok žalobkyne: 1.805,- eur (pravdepodobný mesačný zárobok žalobkyne) / 173,928 (priemerný počet pracovných hodín pripadajúcich na jeden mesiac) = 10,3779 eur / hod. Súčasne odvolací súd pre účely výpočtu náhrady mzdy stanovil počet pracovných dní za obdobie od 02.12.2014 do 31.12.2014 a za obdobie od 01.01.2015 do 24.01.2015, a to tak že od priemerného počtu pracovných dní v mesiaci, t. j. 21,74 dní odrátal v období mesiaca december 2014 jeden pracovný deň (pondelok dňa 01.12.2014, za ktorý pracovný deň žalobkyni v mesiaci december 2014 nevzniklo právo na náhradu mzdy), teda pre obdobie od 02.12.2014 do 31.12.2014 vychádzal z počtu pracovných dní 20,74 ($21,74 - 1 = 20,74$) a v období mesiaca január 2015 odrátal päť pracovných dní (pondelok dňa 26.01.2015 až piatok dňa 30.01.2015, za ktoré pracovné dni žalobkyni v mesiaci január 2015 nevzniklo právo na náhradu mzdy), teda pre obdobie od 01.01.2015 do 24.01.2015 vychádzal z počtu pracovných dní 16,74 ($21,74 - 5 = 16,74$). Napokon odvolací súd vypočítal náhradu mzdy za obdobie od 02.12.2014 do 31.12.2014 v sume 1.721,90 eur ako súčin počtu pracovných dní 20,74, denného pracovného času, t. j. 8 hodín a pravdepodobného hodinového zárobku, t. j. 10,3779 eur ($20,74 \text{ dní} \times 8 \text{ hod.} \times 10,3779 \text{ eur / hod.} = \text{po zaokrúhlení na najbližší eurocent nahor } 1.721,90 \text{ eur}$) a obdobne náhradu mzdy za obdobie od 01.01.2015 do 24.01.2015 v sume 1.389,81 eur ako súčin počtu pracovných dní 16,74, denného pracovného času, t. j. 8 hodín a pravdepodobného hodinového zárobku, t. j. 10,3779 eur ($16,74 \text{ dní} \times 8 \text{ hod.} \times 10,3779 \text{ eur / hod.} = \text{po zaokrúhlení na najbližší eurocent nahor } 1.389,81 \text{ eur}$). Vzhľadom k uvedenému tak odvolací súd priznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy v celkovej sume 3.111,71 eur (1.721,90 eur + 1.389,81 eur).

36. Podľa ust. § 1 ods. 4 ZP v znení zákona č. 257/2011 Z. z. účinnom od 01.09.2011, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

37. Odvoláciu námietku žalovaného, že ZP zakotvuje subsidiaritu všeobecnej časti OZ iba vo vzťahu k prvej časti ZP (pôsobnosť ZP, definícia zamestnávateľa a zamestnanca atď.); ustanovenia o pracovnom pomere, jeho založení, vzniku, trvaní a skončení sú obsiahnuté v druhej časti ZP a mzdové nároky v štvrtej časti ZP, teda všeobecné ustanovenia OZ sa na mzdové nároky evidentne nevzťahujú a navyše úroky z omeškania sú upravené až v ôsmej časti OZ s názvom „Záväzkové právo“, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, t. j. iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti [priznaním náhrady mzdy sa nekonštituuje žiadny nový právny stav, ale hmotnoprávnemu vzťahu sa iba (procesne) dodáva kvalita vykonateľného práva]. Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného rozviazania (skončenia) pracovného pomeru - a s tým súvisiaca splatnosť tejto náhrady - teda nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z ustanovení hmotného práva. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie zamestnávateľa (k tomu uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo/116/2008 zo dňa 17.12.2009). K otázke, či toto omeškanie zamestnávateľa s plnením jeho

splatného peňažného záväzku poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy má zároveň za následok vznik práva zamestnanca na úroky z omeškania (resp. vznik sankcie pre zamestnávateľa v podobe jeho povinnosti zaplatiť úroky z omeškania), odvolací súd poukazuje na cit. znenie ust. § 1 ods. 4 ZP rozhodné pre posudzovanie danej sporovej veci. ZP vo svojej prvej časti úroky z omeškania neupravuje (teda „neustanovuje inak“). Preto sa v tomto kontexte na individuálne pracovnoprávne vzťahy v súvislosti s výkonom závislej práce fyzických osôb pre právnické osoby alebo fyzické osoby a kolektívne pracovnoprávne vzťahy (vymedzenie vzťahov, na ktoré sa vzťahuje celý ZP; § 1 ods. 1 ZP) vzťahujú všeobecné ustanovenia OZ. ZP neobsahuje pri tomto ustanovení žiadny zákonný odkaz, ktorým by explicitne určoval, ktoré ustanovenia OZ je potrebné pre tento účel považovať za všeobecné ustanovenia OZ. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je však nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia, avšak súd nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy SR totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy SR nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom (napr. nález Ústavného súdu SR spis. zn. III. ÚS 341/07 zo dňa 01.07.2008). Je zrejme, že inštitút úrokov z omeškania nie je v OZ upravený v jeho prvej časti s názvom „Všeobecné ustanovenia“, ale až vo ôsmej časti s názvom „Záväzkové právo“. Omeškanie dlžníka v tejto časti OZ je upravené v jej prvej hlave s názvom „Všeobecné ustanovenia“ (§ 517 až § 521). V zmysle vyššie uvedeného výkladu právnych predpisov tak nemožno stotožňovať odkaz ust. § 1 ods. 4 ZP len so Všeobecnými ustanoveniami zakotvenými v prvej časti OZ s rovnakým názvom, ale je potrebné ho vykladať aj tak, že zahrňuje aj všeobecné ustanovenia záväzkovej časti OZ. Preto týmto výkladom možno dospieť k záveru, že omeškanie zamestnávateľa s plnením jeho peňažného záväzku voči zamestnancovi má za následok aj vznik práva zamestnanca na zaplatenie úrokov z omeškania podľa príslušných ustanovení OZ, t. j. podľa ust. § 517 OZ. Tento výklad zodpovedá už ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít (ktorú citoval aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí), v zmysle ktorej nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplateného rozviazania (skončenia) pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov pre omeškanie s plnením peňažného dlhu (nariadenie v § 3 a § 4 je vykonávacím predpisom k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania nie je rozhodujúce, či žalovaný omeškanie zaviniel, resp. dôvod omeškania; na vznik nároku na úrok z omeškania stačí, že zákonom ustanovená lehota plnenia uplynula (uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo/116/2008 zo dňa 17.12.2009 a naň nadväzujúce rozhodnutia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 494/2013 zo dňa 09.10.2013 a spis. zn. III. ÚS 460/2017 zo dňa 04.07.2017). Odvolací súd (rovnako ani súd prvej inštancie) nemal absolútne žiadny racionálny dôvod sa od tejto rozhodovacej praxe odchyliť.

38. Vzhľadom na to, že rozsah žalobou uplatneného nároku na náhradu mzdy striktné vyplýval z ust. § 79 ods. 2 ZP v cit. znení, ktoré neumožňovalo moderačné právo súdu (t. j. na žiadosť zamestnávateľa nepriznať nárok na náhradu mzdy nad rozsah deviatich mesiacov, avšak ani možnosť znížiť tento nárok na náhradu mzdy, teda priznať tento nárok za menej ako deväť mesiacov), odvolací súd považoval za neopodstatnenú argumentáciu žalovaného, že by v danej veci malo byť prihliadané na „apel“ Ústavného súdu SR (II. ÚS 494/2013), v zmysle ktorého by celková suma priznaná zamestnancovi mala z hľadiska ústavných princípov zodpovedať funkciám inštitútu náhrady mzdy a požiadavke spravodlivosti, čomu suma náhrady mzdy 16.245,- eur brutto aj bez priznania príslušenstva zjavne nezodpovedá. Dotknuté rozhodnutie Ústavného súdu SR sa týkalo prípadu, kedy ust. § 79 ods. 2 ZP náhradu mzdy upravovalo v inom rozsahu: „Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať; súd pri svojom rozhodovaní prihliadne najmä na to, či zamestnanec bol v tomto čase zamestnaný u iného zamestnávateľa, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil.“ V prípade posudzovanom ústavným súdom bola sťažovateľke všeobecným súdom priznaná

náhrada mzdy za obdobie v trvaní až 79 mesiacov a 18 dní vo výške 629,87 eur mesačne, t. j. celkovo v sume 49.781,52 eur. Je teda zjavné, že v tomto rozhodnutí ústavného súdu nemožno nájsť paralelu s preskúmanou vecou, kedy by priznanie náhrady mzdy za veľmi dlhé obdobie niekoľkých rokov bolo možné samo o sebe, bez priznania nároku na úroky z omeškania za omeškanie zamestnávateľa, považovať za dostatočné alebo zodpovedajúce účelu a funkciám inštitútu náhrady mzdy, a to aj po zohľadnení skutočnosti, že od splatnosti náhrady mzdy v jednotlivých mesiacoch uplynul zjavne dlhý čas.

39. Žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku poskytnúť náhradu mzdy za časť mesiaca december 2014 a za časť jeho mesiaca január 2015 do omeškania nepochybne dostal, keďže doposiaľ náhradu mzdy žalobkyni nevyplatil a keďže náhrada mzdy je splatná pozadu za mesačné obdobie v dojednanom termíne, inak najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca (§ 132 v spojení s § 129 ZP). Potom tak, ako to ustálil súd prvej inštancie a žalovaný to v odvolaní nenamietal, odvolací súd vychádzal z toho, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojho peňažného záväzku poskytnúť žalobkyni náhradu mzdy za mesiac december 2014 dňa 12.01.2015 a za mesiac január 2015 dňa 12.02.2015. V nadväznosti na uvedené odvolací súd, opätovne viazaný rozsahom uplatneného nároku (§ 216 ods. 1 CSP), t. j. rozsahom sumy náhrady mzdy, z ktorej si žalobkyňa uplatňovala nárok na zaplatenie úrokov z omeškania (t. j. z nižšej sumy ako bola určená náhrada mzdy), týmto rozsudkom priznal žalobkyni nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške podľa ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., t. j. vo výške 5,05 % ročne (k prvému dňu omeškania, t. j. ku dňu 12.01.2015 a ku dňu 12.02.2015 bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0,05 % ročne, o čom má odvolací súd vedomosť zo svojej činnosti; § 186 ods. 1 CSP): zo sumy 1.347,77 eur od 12.01.2015 do zaplatenia a zo sumy 1.347,77 eur od 12.02.2015 do zaplatenia.

40. Pre úplnosť sa odvolací súd len okrajovo vyjadriť k námietke premlčania vznesenej žalovaným. Žalovaný vzniesol námietku premlčania práva žalobkyne na náhradu mzdy, ktoré jej malo vzniknúť za obdobie od 01.04.2013 do 31.03.2014. Žalobkyňa si však právo na náhradu mzdy za takto vymedzené obdobie neuplatňovala a ako už bolo uvedené, súd viazaný žalobným návrhom (§ 216 ods. 1 CSP) o takomto nároku žalobkyne ani nerozhodoval. Z tohto dôvodu bola námietka premlčania vznesená žalovaným v jeho podaní zo dňa 21.12.2017 a na pojednávaní dňa 17.04.2018) irelevantná (ako to v zásade uviedol aj súd prvej inštancie v odseku č. 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

41. V nadväznosti na uvedené odvolací súd v zmysle ust. § 388 CSP zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výroku I. tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.111,71 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne: zo sumy 1.347,77 eur od 12.01.2015 do zaplatenia a zo sumy 1.347,77 eur od 12.02.2015 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Pokiaľ ide o rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní nenapadnutom výroku II., tento ostal rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

42. Napokon odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 a 2 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 2 CSP o nároku na náhradu tak trov konania na súde prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania. Žalovaný dosiahol v spore pomerne vo väčšej časti úspech, pričom mu tak vznikol proti žalobkyni nárok na pomernú náhradu trov konania, a to zodpovedajúci rozsahu jeho čistého úspechu vo veci. Pokiaľ ide o stanovenie pomeru úspechu v spore, bol odvolací súd toho názoru, že strana má v spore plný úspech vtedy, ak súd rozhodne totožne s jej žalobným návrhom, teda strane prizná všetky ňou uplatňované nároky, teda aj nárok na príslušenstvo žalovanej pohľadávky. V opačnom prípade strane nemožno priznať plný úspech v spore. Nezriedka totiž môže príslušenstvo pohľadávky v jeho peňažnom vyjadrení prekročiť aj výšku samotnej pohľadávky a súčasne trovy stranám sporu môžu vzniknúť aj v súvislosti s preukazovaním, resp. vyvracaním existencie nároku na toto príslušenstvo čo do jeho základu, príp. rozsahu. Niet potom logického dôvodu, aby pri posudzovaní procesného úspechu strán v spore nebola vzatá do úvahy skutočnosť, či súd ne/priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie príslušenstva pohľadávky (k tomu primerane rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1 M Cdo 1/2004 zo dňa 27.04.2004 publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod publikačným č. R 34/2005). Z hľadiska kvantifikácie úspechu strán v spore je nevyhnutné vyčísliť žalované príslušenstvo pohľadávky ku dňu rozhodnutia súdu v spore (§ 217 ods. 1 CSP), v danom prípade ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu (keďže došlo k zmene napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie). Odvolací súd tak vychádzal z nasledovnej kvantifikácie celého predmetu sporu ku dňu rozhodnutia, t. j. ku dňu 08.09.2021: 1. žalovaná istina: 9 x 1.805,- eur = 16.245,- eur + 2. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.347,77 eur od 12.01.2015 do 08.09.2021 = 453,13 eur + 3. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.347,77 eur od 12.02.2015 do 08.09.2021 = 447,35 eur + 4. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.347,77 eur od 12.03.2015 do 08.09.2021 = 442,12 eur + 5. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.347,77 eur od 12.04.2015

do 08.09.2021 = 436,35 eur + 5. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.347,77 eur od 12.05.2015 do 08.09.2021 = 430,75 eur
+ 6. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.347,77 eur od 12.06.2015 do 08.09.2021 = 424,97 eur + 7. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.347,77 eur od 12.07.2015 do 08.09.2021 = 419,38 eur + 8. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.347,77 eur od 12.08.2015 do 08.09.2021 = 413,60 eur + 9. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.347,77 eur od 12.09.2015 do 08.09.2021 = 407,81 eur; t. j. celkom 19.760,46 eur. Ďalej odvolací súd vychádzal z nasledovnej kvantifikácie úspechu žalobkyne v spore ku dňu rozhodnutia, t. j. ku dňu 08.09.2021: 1. istina 3.111,71 eur
+ 2. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.347,77 eur od 12.01.2015 do 08.09.2021 = 453,13 eur + 3. úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.347,77 eur od 12.02.2015 do 08.09.2021 = 447,35 eur; t. j. celkom 4.012,19 eur. Potom úspech žalobkyne v spore vyjadrený percentuálne bol v rozsahu 20,30 % (úspech žalobkyne v sume 4.012,19 eur / predmet sporu v sume 19.760,46 eur = 0,2030 = 20,30 %) a úspech žalovaného v spore vyjadrený percentuálne bol v rozsahu 79,70 % (100 % - úspech žalobkyne 20,30 % = 79,70 %). Napokon čistý úspech žalovaného v spore vyjadrený percentuálne bol v rozsahu 59,40 % (úspech žalovaného 79,70 % - úspech žalobkyne 20,30 % = 59,40 %). Pomer úspechu strán v spore bol súčasne rovnaký s pomerom úspechu strán v odvolacom konaní, keďže odvolaním žalovaného bol napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom merite veci. Preto odvolací súd žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania v rozsahu 59,40 %.

43. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).